

[Nør Christensen]

med de mange observations- og kommunikationssatellitter, der i stigende grad spiller en rolle både militært og i relation til overvågningen og overholdelsen af indgåede våbenkontrol- og nedrustningsaftaler.

Verdensrummet kan blive skueplads for militære aktiviteter på fire områder, som det er blevet anført i den seneste SNU-rapport. For det første kan mål på Jorden angribes fra rummet, og for det andet kan installationer anbragt i rummet angribes fra Jorden. For det tredje kan der finde kampe sted direkte i rummet, og det sidste er, at raketter, der er på vej op i eller på vej gennem rummet, kan angribes fra rummet. Det er som sagt nævnt i den seneste SNU-rapport, der på forsiden har udtrykket »stjernekrig«, hvad jeg synes er helt forkert. Dette blot ment som en sidebemærkning.

Der har været megen omtale af SDI i den europæiske og den danske debat, selv om SDI er et amerikansk initiativ og et forskningsprogram. Det er vel ikke så sært, for Danmark hører jo med til NATO-landene og i foråret 1985 blev USAs allierede, herunder de europæiske NATO-lande, stillet over for et amerikansk tilbud om at deltage i forskningsprogrammet. Reaktionen herpå har været skeptisk, enkelte steder endda negativ. Jeg synes, at den måde, Danmarks minister reagerede på, var absolut tilfredsstillende.

Albrechtsen (VS):

Baggrunden for denne debat er den enkle kendsgerning, at regeringen på NATO-mødet 26.-27. marts gjorde nøjagtig det modsatte af, hvad folketinget 26. marts havde pålagt den.

NATO-communicéet hilser som bekendt USAs invitation til at deltage i SDI-projektet velkommen, og NATO-ministrene, herunder den danske, støtter udtrykkeligt USAs forskningsprogram, ja, ministrene påstår frimodigt, at dette program er i NATOs sikkerhedsinteresse, og at det bør fortsættes.

Den danske forsvarsminister sang med i dette kor, endda så godt, at ikke én falsk tone blev opfattet på NATO-mødet. Ministeren har fremlagt den danske politik og folketingets beslutning på en sådan måde over for de øvrige NATO-ministre, at Carrington og Weinberger på en pressekonference umiddelbart efter mødet kunne udtale, at der ikke

havde været nogen meningsforskelle – no dissension – at der tværtimod havde været enstemmig opbakning bag SDI.

Mere klart og mere direkte kan en regering ikke tilsidesætte en folketingsbeslutning, og det giver efter min mening folketingsflertallet en klar pligt til at gribe ind.

Det vil jeg komme tilbage til, men først vil jeg pege på et andet, helt afgørende problem i dette NATO-communicé. Den danske regering har nemlig ikke alene tilsluttet sig støtten til SDI, men har også tilsluttet sig støtten til hele USAs forhandlingsposition i Genève. Samtidig med at NATO-ministrene tilslutter sig USAs fuldstændig ukonstruktive og blokerende forhandlingsoplæg, tillader ministrene sig ensidigt at forlange af Sovjet, at Sovjet skal være konstruktiv.

Hvad er det for en linje, Danmark dermed har støttet i Genèveforhandlingerne? Sagen er simpelt hen, at hvis Reagan og de andre koldkrigere fortsat får lov til uhæmmet at true med stjernekrig og fortsat opstilling af vesteuropæiske mellemdistanceraketter, så vil forhandlingerne mellem USA og Sovjet simpelt hen bryde sammen. Reagan har i februar demonstrativt understreget denne kollisionskurs ved at udtale, at SDI ikke kan forhandles væk, heller ikke selv om der opnås resultater på andre områder. Og denne splittergale kollisionskurs støttes af Danmark.

Hvad vil den føre til? Den vil føre til, at nedrustningsforhandlingerne ikke i lange tider kan genoptages. I stedet vil der komme et nyt og fuldstændig afsindigt oprustningskapløb. USA og det militærindustrielle kompleks, efterhånden også EF, har længe forbedret sig på dette vanvid. Og Sovjet vil presse sin økonomi til det yderste og gøre alt for at følge med på trods af de forfærdelige omkostninger. Et firdobbelt våbenkapløb vil udfolde sig: rumvåben, atomvåben, nye konventionelle våben og endog kemiske våben, som Reagan længe har presset på for at få lov til at producere, de frygtelige såkaldt binære våben.

De enorme militærudgifter i både Øst og Vest vil føre til øget fattigdom, øget nød, ikke mindst i den tredje verden. Politisk vil det føre til en ny kold krig, der vil gøre det delte Europa til et frygtens og ufrihedens og ulighedens Europa, delt mellem et stivnet og bureaukratisk system i Øst og et stadig mere